

5. ФІНАНСИ ТА ГРОШОВИЙ ОБІГ

УДК 336.5: 364.01

ТЕОРЕТИЧНИЙ ПІДХІД ДО ВИЗНАЧЕННЯ СУТНОСТІ СОЦІАЛЬНИХ ПІЛЬГ В УМОВАХ ОБМЕЖЕНОСТІ БЮДЖЕТНИХ РЕСУРСІВ

Бадовська І.С., аспірант

ДННУ «Академія фінансового управління»

У статті запропоновано теоретичний підхід до визначення сутності соціальних пільг в системі соціальної підтримки. В умовах обмеженості бюджетних ресурсів цей підхід може бути закладений в основу модернізації системи соціальних пільг в Україні. Впровадження результатів дослідження дозволить перерозподілити бюджетні видатки в сфері соціальної підтримки на користь найбільш незахищених верств населення.

Ключові слова: соціальна пільга, бюджетні ресурси, модернізація, соціальна підтримка, адресність, соціальні ризики.

Бадовская И.С. ТЕОРЕТИЧЕСКИЙ ПОДХОД К ОПРЕДЕЛЕНИЮ СУЩНОСТИ СОЦИАЛЬНЫХ ЛЬГОТ В УСЛОВИЯХ ОГРАНИЧЕННОСТИ БЮДЖЕТНЫХ РЕСУРСОВ / ГУНУ «Академия финансового управления», Украина

В статье предложен теоретический подход к определению сущности социальных льгот в системе социальной поддержки. В условиях ограниченности бюджетных ресурсов данный подход может быть заложен в основу модернизации системы социальных льгот в Украине. Внедрение результатов исследования позволит перераспределить бюджетные расходы в сфере социальной поддержки для наиболее незащищенных слоев населения.

Ключевые слова: социальная льгота, бюджетные ресурсы, модернизация, социальная поддержка, адресность, социальные риски.

Badovska I. THEORETICAL APPROACH TO DEFINING THE ESSENCE OF SOCIAL BENEFITS WITH LIMITED BUDGET RESOURCES / SERI «Academy of Financial Management», Ukraine

The article presents a theoretical approach to defining the essence of social benefits in the social support system. With limited budget resources, this approach may found the modernization of social benefits in Ukraine. Implementation of the research results will redistribute budget expenditures in social support for the most vulnerable people.

Key words: social benefits, budgetary resources, modernization, social support, targeting, social risks.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Економічна стабільність в умовах посткризового розвитку економіки нерозривно корелює з динамікою витрат на соціальну сферу. У сучасних реаліях організація системи соціальних пільг не несе відповідного соціального ефекту та призводить до неефективного витрачання бюджетних ресурсів. В умовах хронічного бюджетного дефіциту, така ситуація вимагає радикальних кроків щодо модернізації системи соціальних пільг. Можливість розробки теоретичних механізмів для вдосконалення цих процесів ускладнюється відсутністю єдиного підходу до визначення сутності соціальних пільг як економічної категорії. З огляду на це, тема нашого дослідження постає цілком актуальною.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Дослідженню проблем у системі соціальних пільг в Україні присвячені роботи українських вчених Е. М. Лібанової, К. В. Павлюк, Л. М. Черенько, Л. Л. Тарасенко. Окремі аспекти неефективності діючої системи соціальних пільг висвітлені в працях Я. А. Жаліло та Г. Г. Кірейцева.

Враховуючи те, що будь-яка спроба модернізації чи реформування повинна бути науково обґрунтованою, дослідження теоретичних аспектів проблеми відіграє значну роль у таких процесах. Проблеми в реформуванні державної системи соціальних пільг та переваги адресного підходу досліджують В. О. Тураєв, А. О. Курінна [1]. Суть правового регулювання пільгового забезпечення висвітлює П. В. Полулях [2]. Поняття та співвідношення правових пільг та привілеїв описує Т. О. Пікуля [3]. Сутність соціальних пільг у контексті їх правових ознак досліджують С. М. Синчук, О. В. Мурза [4, 5] та інші.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ

Метою даного дослідження є розробка теоретичного підходу до визначення сутності соціальних пільг у системі соціальної підтримки, який в умовах обмеженості бюджетних ресурсів може стати основою для їх перерозподілу на користь соціально незахищених верств населення.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

У програмі економічних реформ на 2010-2014 рр. «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава» зазначається, що соціальні пільги є формою соціальної підтримки населення [6, с. 34]. З позиції економічної теорії, такий умовивід є цілком логічним. Проте, якщо узагальнити сучасну модель системи соціальних пільг в Україні, то виявимо фактори, які не дозволяють вписати її в межі системи соціальної підтримки.

Відомо, що пільги в Україні надаються не тільки за соціальною ознакою, але й за професійною, та особливі заслуги перед Батьківщиною. Окрім цього, пільги можуть надаватися у зв'язку з приналежністю до статусу (діти війни, жителі гірської місцевості та ін.), або за умови наявності заслуг, відмінних від особливих (ветерани праці, донори, ліквідатори аварії на Чорнобильській АЕС). Із цього випливає, що умовою для отримання пільги є не настання соціального ризику, а приналежність до професії чи статусу, або наявність заслуг перед державою і суспільством. У такому разі, пільга вже не є формою соціальної підтримки, а своєрідним *привілеєм* у зв'язку з приналежністю до певної професії, *винагородою* у зв'язку з заслугами або *компенсацією* у зв'язку з приналежністю до масового статусу.

Саме по собі існування таких пільг у системі соціальної підтримки суперечить її сутності, адже забезпечення достатнього життєвого рівня для осіб, у яких професія пов'язана з особливими умовами праці, в першу чергу, повинне базуватися на реалізації конституційного права на достатню заробітну плату.

Пільги з юридичної точки зору цілком справедливо можна вважати правовим явищем, оскільки їх наявність визначається виключно державними нормативно-правовими актами. Отже, сучасна організація системи пільг в Україні, дозволяє спостерігати парадоксальну ситуацію, коли одне і теж правове явище у вигляді пільг використовується законодавцем з різною метою і, відповідно, має різні наслідки.

Диференціацію між соціальними пільгами, які мають форму соціальної підтримки, привілеїв, компенсацій чи винагород можна здійснити, показавши причинно-наслідковий зв'язок у реалізації специфічного права особи на соціальну пільгу (рис. 1).

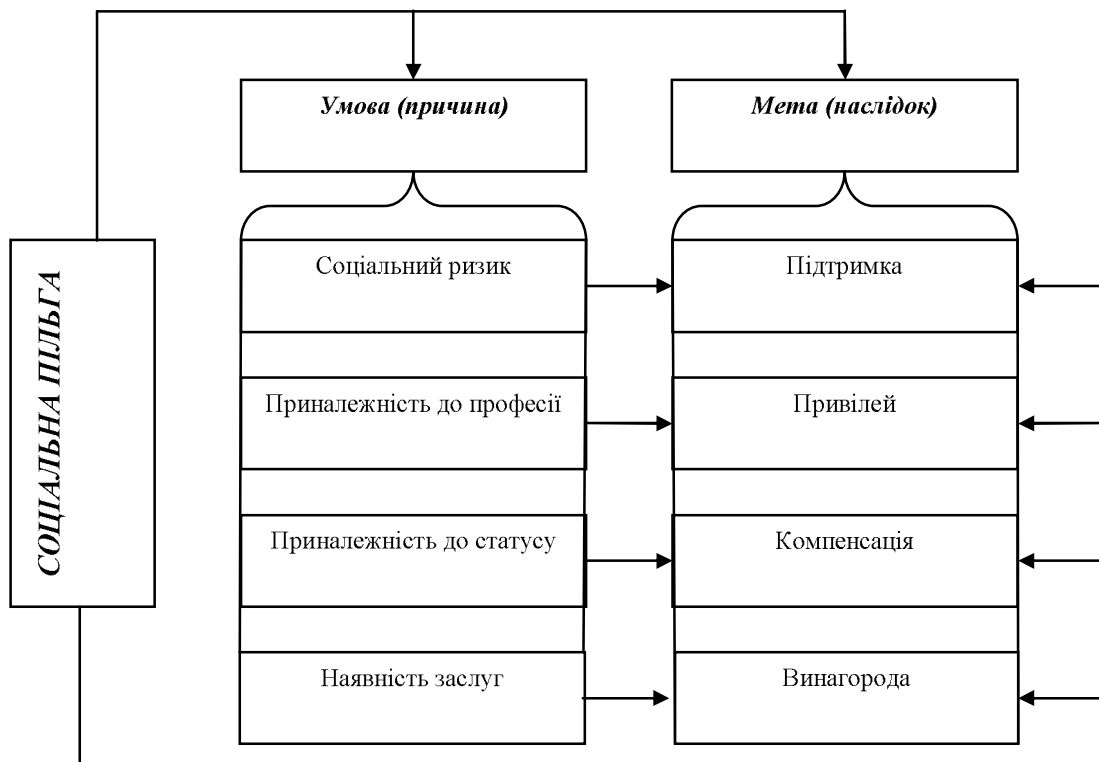

Рис. 1. Специфіка реалізації права на соціальну пільгу (модель організації системи соціальних пільг в Україні)

Отже, залежно від того, яка причина (умова) наділення суб'єкта цим специфічним правом, соціальна пільга в Україні може реалізовуватись у формі підтримки, привілею, компенсації чи винагороди.

У ракурсі нашого дослідження важливо показати диференціацію між зазначеними категоріями з правової точки зору.

Привілеї (від лат. «privilegium» – особливий закон) – це вилучення із загальних норм права, у вигляді максимальних переваг для суб'єктів окремих професій чи посад з метою підвищення ефективності їхньої діяльності.

Компенсації (від лат. «compensatio» – врівноважувати, відшкодувати) – це універсальна категорія, яка здебільшого має матеріальний зміст і може тлумачитись по-різному. Зокрема, в тлумачних словниках, цей термін трактується як відшкодування втрат, понесених збитків, витрат, повернення боргу [7, с. 250]. У контексті нашого дослідження, ми визначаємо компенсації як матеріальні надання від імені держави особам, які є пільговиками у зв'язку з приналежністю до статусу, який зазвичай має масовий, а не індивідуальний характер.

Винагорода – це те, що є платою за працю, нагородою за які-небудь заслуги та надається замість чого-небудь втраченого, заподіяного [8, с. 79]. Таке визначення цієї категорії надається в тлумачних словниках.

Гарантії – це встановлені законами мінімальні розміри оплати праці, доходів громадян, пенсійного забезпечення, соціальної допомоги, розміри інших видів соціальних виплат, встановлені законами та іншими нормативно-правовими актами, які забезпечують рівень життя не нижчий від прожиткового мінімуму [9].

Як бачимо, з позиції права ці поняття є різними юридичними засобами. Ототожнення їх в системі соціального законодавства призводить до плутанини, і не дозволяє належним чином здійснювати модернізацію соціальної сфери. Існування в системі соціальних пільг привілеїв, компенсацій і винагород робить її громіздким тягарем для бюджету і призводить до неефективного використання бюджетних витратків.

Таким чином, у процесі дослідження шляхів модернізації системи соціальних пільг в Україні вважаємо за доцільне окреслити два напрями у визначенні теоретичної сутності категорії «соціальна пільга»:

1. Відповідно до сучасних реалій організації системи соціальних пільг.
2. Відповідно до моделі організації системи соціальних пільг у трансформованому вигляді після здійснення її модернізації.

Дослідження теоретичного аспекту категорії «соціальна пільга» в сучасній моделі системи соціальних пільг здійснюємо з урахуванням погляду на цю проблему вітчизняних учених, а також законодавчої та судової практики.

Експерти Центру громадської адвокатури, вважають, що пільга – це спосіб забезпечення громадянам підвищеного рівня соціальних гарантій, повне або часткове звільнення їх від оплати соціальних послуг (житлово-комунальних, транспортних, санаторно-лікувальних тощо), від дотримання встановлених нормативно-правовими актами певних вимог та правил [10, с. 4]. Аналізуючи такий підхід, зауважимо, що пільги, на наш погляд, не доцільно розглядати як інструмент забезпечення підвищеного рівня соціальних гарантій, оскільки судова практика визнає їх гарантією забезпечення достатнього життєвого рівня.

Тураєв В. О., Курінна А. О. вважають, що пільга – це встановлена державою форма забезпечення соціальної підтримки окремих категорій громадян, та надання її не залежить від отримання цими особами пенсії, допомоги або заробітної плати [1, с. 79]. Безумовно, таке твердження є логічним, проте воно не розкриває сутність категорії «пільга», а лише констатує, що такий вид соціального надання не залежить від інших доходів особи.

У дослідженні теоретичної сутності категорії «соціальна пільга» з ракурсу правового поля П. В. Полулях зазначає, що соціальні пільги є різновидом соціального обслуговування і являють собою передбачене законодавством повне або часткове звільнення певних категорій громадян від виконання обов'язку або надання додаткових прав при настанні соціального ризику [2]. У цьому визначенні серед умов, які дають право на соціальну пільгу, вказується тільки соціальний ризик.

Кульчицька О. І. зазначає, що правова пільга – це правомірне полегшення правового становища суб'єкта, яке дає змогу йому більш повно задовольнити свої інтереси та проявляється у наданні додаткових особливих прав (переваг) або у звільненні від обов'язків [11, с. 285]. У такому трактуванні вказано способи реалізації правової пільги, але не вказано умов, що до неї призводять.

Пікуля Т. О. зазначає, що пільга – це вторинне, субсидіарне право на полегшення умов виконання обов'язків, або скорочення кількості обов'язків [3, с. 67]. У такому підході не деталізовано умови надання такого права та обмежено способи його реалізації.

Мурза О. В. у своїх дослідженнях доводить, що правова пільга – це різновид встановлених компетентними органами в нормативно-правових актах юридичних винятків, за допомогою яких формується специфічний правовий режим, котрий характеризується наділенням суб'єкта додатковими заходами юридичного характеру, наданням йому особливих додаткових прав і звільнення від встановлених законом обов'язків [4, с. 11]. Таке визначення, на нашу думку, з правової сторони характеризує категорію «пільга» в загальному плані, не виокремлюючи умов, мети, специфіки реалізації цієї категорії.

Синчук С. М., досліджуючи правові ознаки соціальних пільг, дійшов до висновку, що вони «... є самостійним соціальним наданням із власними правовими особливостями. Сутнісними ознаками соціальних пільг як окремого виду соціального забезпечення є: мета та форма надання соціальних пільг; відсутність відокремленої процедури реалізації права на соціальну пільгу та зобов'язаного компетентного органу спеціальної правосуб'єктності; супровідний характер відносин забезпечення соціальними пільгами...» [5, с. 305]. Таке трактування категорії «соціальна пільга» враховує її ознаки, проте характеризує, як окремий вид соціального забезпечення. З останнім ми не можемо погодитись, оскільки додатковий рівень захисту робить пільги елементом соціальної підтримки, а не соціального забезпечення.

На державному рівні зміст категорії «соціальна пільга» можна трактувати, спираючись на вітчизняну судову практику та законодавство. Із позиції Конституційного суду України (далі КСУ) поняття «пільга» трактується поряд з поняттями «компенсація», «гарантія». Фактично, у своїх рішеннях Конституційний суд отожднює ці категорії, зазначаючи, що «... пільги для військовослужбовців та їх сімей є не пільгами, а гарантіями та іншими засобами забезпечення професійної діяльності окремих категорій громадян, ефективного функціонування відповідних органів ...» [12]. Посилаючись на ст. 48 КУ, КСУ зазначає, що «... пільги, компенсації, гарантії слугують певною соціальною допомогою, підтримкою, додатком до основних джерел існування і спрямовані на реалізацію конституційного права кожного громадянина на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї...» [12]. Виходячи з цього, КСУ доводить, що «...зупинення пільг, компенсацій і гарантії для зазначених категорій громадян без відповідної матеріальної компенсації є порушенням гарантованого державою права на їх соціальний захист та членів їхніх сімей...» [12].

Узагальнюючи позицію КСУ констатуємо, що пільги – це форма державної соціальної підтримки, що здійснюється державою в межах права на соціальний захист, і є додатковим джерелом доходів з метою забезпечення достатнього життєвого рівня або гарантією провадження професійної діяльності пільгових категорій громадян, належного виконання своїх функцій відповідних органів. Із цього ж рішення випливає, що обмеження таких прав можливе за умови еквівалентної матеріальної компенсації, що в умовах побудови соціальної держави виглядає цілком логічно.

Отже, в рішеннях КСУ категорія «пільга» вживається на тотожному рівні з такими поняттями, як «компенсація», «гарантія». Такий самий підхід спостерігаємо у вітчизняному законодавстві. Наприклад, у ЗУ «Про соціальний захист дітей війни» вказується, що державна соціальна гарантія – це мінімальний розмір державної соціальної допомоги, а також пільги з метою надання соціальної підтримки дітям війни [13].

Термін «соціальні пільги» вживаються в єдиному контексті з термінами «права» та «гарантії» також в законодавстві Білорусії. Згідно із законодавством Республіки Білорусь, соціальні пільги (права, гарантії) – це передбачені законодавством переваги, повне або часткове звільнення від виконання встановлених обов'язків або полегшення умов їх виконання у зв'язку з особливим соціально-правовим статусом громадянина і особливостями його професійної діяльності [14].

Як бачимо з проведеного дослідження, незважаючи на правову диференціацію таких категорій, як «пільга», «привілей», «перевага», «компенсація», «гарантія», в рамках вітчизняного законодавства, судочинства та статистичної методології, їх вживають як тотожні поняття. Це суттєвий недолік, який призводить до неможливості здійснення глибоких реформ у соціальній сфері, оскільки будь-яка спроба обмежити пільги, може бути оскаржена КСУ.

ВИСНОВКИ

Отже, враховуючи специфіку в організації системи соціальних пільг в Україні, на даний момент часу, узагальнюючи погляди вітчизняних вчених, законодавства та судової практики, вважаємо за доцільне розкрити теоретичну сутність категорії «соціальна пільга» таким чином:

Соціальна пільга – це встановлений на законодавчому рівні виняток із загальних правил чи обов'язків, що полягає в повному чи частковому звільненні від них обмеженого кола осіб за умови настання соціального ризику, особливих умов праці, приналежності до відповідного статусу чи наявності заслуг перед державою з метою надання соціальної підтримки, привілею, компенсації, або винагороди.

У такому вигляді організація системи соціальних пільг є неідеальним механізмом соціального захисту. Невпорядкована надмірна кількість законодавчих актів декларує численну кількість пільг для третини населення держави. Перехресне право на пільги, доступ до них членів сім'ї пільговика ще більше ускладнюють ситуацію. Повне фінансування цих витрат є непосильним тягарем для видаткової частини бюджету країни. Чинна система пільг не враховує зв'язок між правом на пільгу та потребою в ній. Пільги призначаються незалежно від рівня доходу одержувача, а це, у свою чергу, провокує дуже низьку адресність. Усі ці факти дозволяють говорити про загальну неефективність діючої системи пільг в Україні.

На нашу думку, в результаті проведення системних реформ, соціальні пільги в частині привілеїв, компенсацій і винагород потрібно заміщувати тими механізмами соціального захисту, які не вимагають специфічних «додатків» для забезпечення достатнього життєвого рівня. Такі механізми соціального захисту повинні базуватися на соціальних стандартах, які, у свою чергу, повинні відповідати реальній грошовій оцінці базових потреб населення. Сучасний набір споживчого кошика не відповідає адекватним нормам споживання середньостатистичного домогосподарства. А це, у свою чергу, провокує невідповідність мінімальних зарплат і пенсій до сучасних економічних реалій. Як бачимо, процес модернізації системи соціальних пільг нерозривно пов'язаний з переглядом розміру соціальних стандартів в Україні.

Враховуючи актуальність теми дослідження, а також нагальну необхідність у модернізації системи соціальних пільг в Україні, після здійснення необхідних кроків дефініція «соціальна пільга» повинна трактуватись таким чином:

Соціальна пільга – встановлений на законодавчому рівні виняток із загальних правил чи обов'язків, що полягає в повному чи частковому звільненні від них обмеженого кола осіб на адресній основі, за умови настання соціальних ризиків з метою виключно соціальної підтримки.

Отже, запропоноване нами трактування дефініції «соціальна пільга» розкриває її теоретичну сутність, вказуючи на умови, мету, специфіку та форму реалізації. Із проведеного дослідження можемо зробити висновок, що в межах реалізації конституційного права на соціальний захист, соціальні пільги повинні виступати виключно формою соціальної підтримки держави за умов настання соціальних ризиків і повинні надаватися на адресній основі тільки тим особам, які дійсно мають в них потребу. Усі інші форми, які приймають соціальні пільги в сучасних умовах (привілеї, компенсації, винагороди) не відповідають теоретичній сутності дефініції «соціальна пільга».

ЛІТЕРАТУРА

1. Тураєв В. О. Державна система соціальних пільг в Україні та її недоліки, переваги адресного надання пільг / В. О. Тураєв, А. О. Курінна // Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля. — 2011. — № 17(171). — С. 78—84.
2. Полулях П. В. Надання пільг громадянам України: соціально-правовий аспект [Електронний ресурс] / П. В. Полулях // Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка. — 2010. — № 2. — Режим доступу : http://archive.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Vlduvs/2010_2/v2_10_4_5.pdf.
3. Пікуля Т. О. Поняття та співвідношення правових пільг та привілеїв / Т. О. Пікуля // Вісник Академії праці і соціальних відносин. — 2010. — № 4[56]. — С. 64—69.
4. Мурза О. В. Загальнотеоретична характеристика правових пільг / О. В. Мурза // Право і безпека : науковий журнал. — 2012. — № 2(44). — С. 7—11.
5. Синчук С. М. Правові ознаки соціальних пільг у сфері соціального забезпечення / С. М. Синчук // Держава і право. Юридичні і політичні науки: зб. наук. праць. — 2012. — № 56. — С. 301—306.
6. Програма економічних реформ на 2010–2014 рр. «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава» [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://www.president.gov.ua/docs/Programa_reform_FINAL_2.pdf.
7. Словник української мови : в 11 т. / [за ред. А. А. Бурячок, П. П. Доценко]. — К. : Наукова думка, 1973. — Т. 4. — 840 с.
8. Загнітко А. П. Великий тлумачний словник : Сучасна українська мова від А до Я / А. П. Загнітко, І. А. Щукіна. — Донецьк : ТОВ ВКФ «БАО», 2008. — 704 с.
9. Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії : Закон України від 05.10.2000 № 2017-III [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2017-14>.

10. Коваль О. Реалізація принципу соціальної справедливості у забезпеченні соціальних прав людини та соціальній політиці України / О. Коваль, Л. Тарасенко, Т. Яцків / за заг. ред. Т. Яцків. — Львів, 2012. — 164 с.
11. Кульчицька О. І. Право на пенсію за законом України «Про наукову і науково-технічну діяльність»: пільга чи дискримінація? / О. І. Кульчицька // Держава і право. Юридичні і політичні науки. : зб. наук. праць. — 2012. — № 56. — С. 279—284
12. Рішення Конституційного Суду України N 5-рп/2002 від 20.03.2002р. (Справа № 1-15/2002) [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v005p710-02>.
13. Про соціальний захист дітей війни : Закон України від 18.11.2004 № 2195-IV [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2195-15>.
14. Про державні соціальні пільги, права і гарантії для окремих категорій громадян : Закон Республіки Білорусь № 239-З від 14 лип. 2007 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.pravo.by/main.aspx?guid=3871&p0=h10700239&p2={NRPA}>.

УДК 336.748.12(477)

ІНФЛЯЦІЙНЕ ТАРГЕТУВАННЯ: НЕОБХІДНІ ПЕРЕДУМОВИ ТА ПЕРЕШКОДИ ВПРОВАДЖЕННЯ В ЕКОНОМІКУ УКРАЇНИ

Колобердянко І.І., к.е.н., доцент, Хрущова Н.В.

Запорізький національний університет

У статті досліджено проблема некерованої інфляції; узагальнено ефективні заходи для попередження її розвитку, зокрема таргетування інфляційних (ТІ) процесів; з'ясовано можливі перешкоди та наслідки під час реалізації даного режиму; запропоновано рекомендації щодо впровадження методу таргетування в економіку України.

Ключові слова: інфляція, економічне зростання, таргетування інфляційних процесів, цільовий орієнтир, добробут населення, грошово-кредитна політика.

Колобердянко И.И., Хрущева Н.В. ИНФЛЯЦИОННОЕ ТАРГЕТИРОВАНИЕ: НЕОБХОДИМЫЕ ПРЕДПОСЫЛКИ И ПРЕПЯТСТВИЯ ВНЕДРЕНИЯ В ЭКОНОМИКУ УКРАИНЫ / Запорожский национальный университет, Украина

Статья посвящена проблемам неуправляемой инфляции; рассмотрены эффективные меры предотвращения ее развития, в частности таргетирования инфляционных процессов; проанализированы возможные препятствия и последствия реализации данного режима; предложены рекомендации по внедрению данного метода в экономику Украины.

Ключевые слова: инфляция, экономический рост, таргетирования инфляционных процессов, целевой ориентир, благосостояние населения, денежно-кредитная политика.

Koloberdyanko I.I., Khruscheva N.V. INFLATION TARGETING: NECESSARY BACKGROUND AND BARRIERS FOR THE IMPLEMENTATION IN THE UKRAINE ECONOMY / Zaporizhzhya national university, Ukraine

Summary. The article is dedicated to the problems of uncontrolled inflation. The efficient measures of its averting, including inflation targeting are examined. Possible barriers and after-effects in the process of this regime's realization are analyzed. Some recommendations as for this method's implementation in Ukraine are proposed.

Key words: inflation, economic growth, inflation targeting, milestones, welfare, monetary policy.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Важливим макроекономічним показником є рівень інфляції, який в сукупності з іншими показниками є індикатором здоров'я економіки країни. Управління некерованою інфляцією є однією з головних проблем державного регулювання, бо на її врахуванні ґрунтується вся соціально-економічна, фінансова і банківська політика, а також добробут населення в цілому. Урядам країн не варто залишати дану проблему без уваги, необхідно шукати шляхи та інструменти для утримання стабільного рівня інфляції. Серед базових варіантів вибору монетарного режиму для досягнення цінової стабільності є режим, що базується на дедалі популярнішій стратегії – інфляційному таргетуванні, де як номінальний якір використовують публічно проголошену інфляційну мету. Таргетування інфляції – порівняно новий та, виходячи з досвіду країн, що вже впровадили цю систему заходів, ефективний метод боротьби з даною